

بند از فی چون حکایت می کند
از جدائی؟ سنجایت می کند
جلال الدین مولوی

در بزم فی

راه دور بود ، دور
وین رفتم و رفتم
تا رسیدم به بزم فی
بزمی می پرستگوه ، می پرورد!
بر درگاه نشستم
آرزوه از پنج راه ، پنج جدائی؟
لب از گیت بستم
و جام سیدائی را تا ته سر کشیدم
لحظه ای دیگر دیدم
مست هستم آم
مستم تا مرز یا خود بیگمانی ، دوایلی
بر خاستم و خودم بر رقص آم
ناگاه ،
عمار فی سر مست
دستم گرفت و گفت
" من مست و تو دلوانه
مارا که برد خانه " (۱)
گفتم آنگه مست قون
کسی نبود خرم دلوانه
تا ترا ببرد خانه ؟
گفت - بهر هاست !
خانه ، خانه می عشق است
فراتر از حقیقت است
و عشق ، نامی بلند آوای خدایان .

(۱) جلال الدین مولوی

لندن مرداد ۱۳۸۴